

— **Eltemették Krúdy Gyulát.** Vasárnap délebben állták körül utoljára a koporsójában fekvő Krúdy Gyulát pályatársai az irodalomban és a hírlapírásban. Rajtuk kívül még néhány más barátja jelent meg végtisztességén, hivatalos személyiségek az újságíróintézmények vezetőin és szülővárosának, Nyíregyházának képviselőin, Szohor Pál főjegyzőn és Polinszky Pál dr. tanácsnokon kívül, (akik nyíregyházi földet és koszorút hoztak magukkal) egyáltalában nem. Az egyházi szertartás után, mely a kerepesi uti temető halottaszobájában folyt le, a Magyar Újságírók Egyesülete, az Otthon, az Újságírók Szanatórium Egyesülete és a Magyar Újságírók Nyugdíjintézete nevében Lázár Miklós szerkesztő és országgyűlési képviselő mondott a nyitott sírnál mélyhatású bucsuztatót.

— Testvéreid, a magyar újságírók nevében bucsuzom tőled — így szólt. Az új magyar irodalom Lear királya vagy, aki kincseidet eltékoztad, szétszórtad, elajándékoztad és tul az ötvenedik életéveden olyan irgalmatlanul egyedül maradtál. Krúdy Gyulát egyetlen hivatalos irodalmi társaság tagjává nem választotta s most ő hercegi hitbizománynál nagyobb és maradandóbb örökséget hagyott nemzetére.

— Ezután Szohor Pál Krúdy szülővárosa nevében mondott beszédet.

— Érte hullatja könnyeit a nyírségi szülőföld, sok-sok testvére, barátja, akik Krúdy Gyulára büszkék voltak — ezek voltak a szavai.

Azután Supka Géza az Írók Gazdasági Egyesületének gyászát tolmácsolta, Kárpáti Aurél az Est-lapok nevében mondott bucsuztatót, megrajzolva beszédében Krúdy írói és emberi alakját. Az Újság szerkesztősége nevében Zsolt Béla bucsuzott az elköltözöttől.

— Gyula bátyám — mondotta —, abból a nagy árvaságból, amelyet a magyar írásra hagyott, nekünk külön rész jut, mert egyike voltunk a családi köröknek, ahová hétről-hétre rokonlátogatni járt, s a gazdag rokon bőkezűségével tette emlékezetessé minden egyes vizitjét. — S így végezte szavait: — Nyugodalmat kívánunk a sok átvirrasztott éjszaka után, de nem bucsuzunk magától, Gyula bátyám...

Thury Lajos a Magyarság szerkesztősége és munkatársai nevében hangoztatta, hogy Krúdy Gyulát szerették, mint embert, mint öreg gyereket, mint művészt, akinek sorsa minden magyar író és magyar művész sorsa volt. Végül Egyed Zoltán a Reggel szerkesztősége képviselőjében beszélt. A bucsuztatók elhangzása után nyíregyházi Sáray Elemér cigányprimás zenekarával eljátszotta az elhaltak két kedves népdalát, a Lehullott a rezgő nyárfa levele... és a Most viszik a menyasszonyi ágyat... Aztán visszaadták a földnek Krúdy Gyula porhüvelyét.